

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ❁ ПЛАСТОВОГО ❁ НОВАЦТВА

Ч. 3 (114)

БЕРЕЗЕНЬ

1966

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва
“HOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children
Видає Головна Пластова Булава
Редагує Колегія:
пл. сен. Леся Храплива,
ст. пл. Світлана Луцька,
ст. пл. Іриней Юрчук
Адреса Редакції:
LESIA SHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York 10009, New York
Адмініструє
Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.
Адреса Адміністрації:
“P L A S T” Inc.
New York 10003, N. Y.
140-142 Second Avenue

Обкладинка роботи

Ніни Мудрик-Мриц

З М І С Т :

Що снилося Тарасові?	1
Ніна Мудрик-Мриц: Веселка	5
О. Тарнавська: Поклін Тарасові	7
Маруся Шевчук: Очайдушки, Ніля і весна	9
Катря Червоняк: Мандрівка довкруги світу	12
Іван Франко: Веснянки	14
Сестричка Надя: Я вмю писати листа!	15
Юнак Богдан Волошин: Ребусики	22
Братчик Ірко: Куток розваг	23

УВАГА!

Як бачите, починаючи з цього року „Готуйсь” матиме вже не 20, а 24 сторінки. Тому й передплата його буде більша: 3 долари річно для Північної Америки та Канади.

Однаке ці рої та гнізда, які заплатають передплати за 1966 рік ще до 15 березня, можуть платити ще так, як було досі, по 2.50 в Америці та по 2.75 в Канаді. **Поспішайте отже!**

УВАГА!

„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ ЗА ДАТКИ НА ФОНД:

Новачки „Пташата” з Філяделфії під проводом своєї сестрички гніздової Слави Білас склали п'ять доларів. Новачки „Євнан Зілля” з Ріджайни в Канаді під проводом сестрички Тані Воробій переслали п'ять доларів, частину з того, що заколядували цього Різдва. Ераст Мриц з Торонто прислав 2.85 дол., що їх дістав за новорічне „посівання”.

„Готуйсь” щиро дякує їм і жде дальших пожертв.

В Дітройті помер недавно пласту сеньйор Модест Макар, що був давніше станичним у дітройтській пластовій станиці. Замість покласти квіти на його могилу, його курінь „Чорноморці” жертвує 25 доларів на фонд „Готуйсь”.

„Готуйсь” щиро дякує і пригадує новакам — що це наш гарний звичай жертвувати гроші на громадські цілі також і при таких нагодах.

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 3 (114)

Березень

1966

Тарас Шевченко: Видубецький монастир біля Києва.

ЩО СНИЛОСЬ ТАРАСОВІ?

(Сценка на свято Тараса Шевченка)

Сцена представляє кімнату в дворі пана Енгельгардта в Вильні. Тарас — малий хлопчина — козачок сидить за столом при засвіченій свічці з олівцем у руках.

ТАРАС: Важка була служба сьогодні в пана! Весь день лютував та лютував та ганяв мною, сам не знав, куди. Добре, що хоч під вечір поїхав собі до сусідів у гостину, то мені тепер воля, аж до ранку. І олівець є, і папір, тож можна малювати, що захочу... Що ж би мені малювати, як не те, що пам'ятаю з моєї любої України? Давно вже я там не бував, але здається, навіть кожен подув вітру приносить мені вістку з дому. О, я вже чую його... Немов рідна мати го-

Мал. Ірка Савойка-Красій

лубить... І солодко і радісно... (Кладе голову на руки, засипляє. За сценою чути тихесенький спів „Садок вишневий коло хати”. На екрані, що стояв досі невидний за плечима в Тараса, появляється образ Тараса Шевченка „Селянська родина”. Говорить голос з-за сцени): Отак колись я жив, і були в мене Батько і Мати і садок вишневий, і хата біла... І було в тій хатині любо, немов у раї... Та все

Тарас Шевченко: Селянська родина.

Тарас Шевченко: Дари в Чигирині 1649 року.

проминуло... А дід розказував про колишню славу. Розказував, як до ясновельможного гетьмана Богдана Хмельницького з'їздилися послы з чужини та привозили в Чигирин багаті дари. Бо держава козако-українська була тоді славна по всьому світу та кожен хотів жити у згоді з великим Богданом. (На екрані образ Тараса Шевченка „Дари в Чигирині”). І розказував дід про прадавній наш Київ, про його церкви та монастирі золотіверхі, такі чудові, що так і хочеться їх змалювати... (На екрані образ Шевченка „Видубецький монастир”). А тепер горе по всій нашій Україні. Вороги люті на її власній землі зробили її вбогою, сліпою, що аж плакати хочеться, коли глянути на неї... (На екрані образ „Сліпа з дочкою”). Але я таки не плакатиму, а змалюю всю Україну таку прекрасну, що світ здивується, що самі ж українці згадають своє минуле і забажають знов, щоб ожили шляхи на славний колись, гетьманський Чигирин! (На екрані образ „Чигирин з суботівського шляху”). Коб лиш мені дозволили малювати... (Стукіт у двері. Тарас зривається, образ гасне). Ой, що це я, заснув? А здавалося, що малював такі чудові картини, що все намалював, за чим серце тужить! (Знов стукіт у двері). Ой, хто це стукає? А хто ж би, як не пан? Лихо мені буде, що над свічкою заснув! Але хай, хай і б'є мене, а я таки буду

Тарас Шевченко: Сліпа з дочкою.

малювати, бо на мої малюнки жде Україна! (Знов, ще сильніший стукіт у двері). Иду, йду, але моїх снів не забуду ніколи! (Вибігає).

(Заслона)

Завваги: Образки, що тут подані, треба висвітлювати на екрані через епідіаскоп (чарівну ліхтарню). Як можливо, добре дістати більші відбитки цих малюнків з різних видань мистецьких творів Тараса Шевченка, бо тоді будуть вони виразніші. Голос з-за сцени — це може бути голос того самого новака, що грає на сцені Тараса, накручений на магнетну стрічку. Може теж говорити хтось інший за сценою замість нього.

Л. Х.

Тарас Шевченко: Чигирин з суботівського шляху.

Ніна Мудрик-Мриц

ВЕСЕЛКА

Веселка кольориста
На хмарці спочивала,
На Сонце задивилась
І враз на землю впала!

В ожині замотала
Стрічки ясного світла,
Діток в гаю зустріла
И усмішкою розквітла!

Мал. Наталка Горалевська

Тарас Шевченко

ЧОТИРИ ПОРИ РОКУ

Ой діброво¹⁾ — темний гаю!
Тебе одягас
Тричі на рік... Багатого
Собі батька маєш.
Раз укриє тебе ряно
Зеленим покровом²⁾ —
Аж сам собі дивується
На свою діброву...

Надивившись на доньку
Любу, молодую,
Возьме її тай огорне
В ризу³⁾ золотую
І сповіє дорогою
Білою габою⁴⁾, —
Та й спать ляже, втомившись
Турбою⁵⁾ такою.

1) Діброва — ліс, в якому ростуть дуби.

2) Покров — полотно, накривало.

3) Риза — дорога одежа, найчастіше в королів або в священика при Богослужбі.

4) Габа — хустка, накривало.

5) Турба — турбота, старання, праця.

ПОКЛІН ТАРАСОВІ

Муз. О. Тарнавська

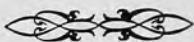
Сла-ва, Сла-ва, Та-ра-со-ві і по-клін гли-
 бо-кий. Ли-не піс-ня ве-ли-чч-ва,
 ли-не в світ ли-ро-кий. ли-не в світ ши-ро-кий.

Слава, слава Тарасові
 І поклін глибокий,
 Лине пісня величава
 Лине в світ широкий.

Він за волю всіх боровся
 І навчив любити
 Україну, рідну мову,
 Як нам треба жити.
 (Кінець на стор. 8)

Ми виконувати будем
Його заповіти,
Бо усі ми України
Найвірніші діти.

Все робити, що учив Ти,
То була б нам слава,
І засяла б Україна
Як вільна Держава.

ПОРТРЕТ

Мал. Наталка Горалевська

Я портрет купив ось гарний
В нас у місті у книгарні,
Бо Шевченка хочу мати
На стіні в своїй кімнаті.

Тільки вчитись перестану,
В телевизор тільки гляну,
Як Тарас — нахмарить брови:
— Чи завдання вже готові?

А зате, коли читаю,
Про минуле мого краю,
Звідки ж усмішка взялася
На обличчі у Тараса?

Він немов говорить: — Сину,
Вчися все про Україну!
Ось чому хотів я мати
В себе цей портрет в кімнаті!

Л. Х.

Сестричка Маруся Шевчук

ОЧАЙДУШКИ, НІЛЯ І ВЕСНА

Між густими грубими смереками видно було малу камінну печеру. Вхід до неї був зарослий мохом. До печери вела тільки вузьенька протоптана стежечка. В печері жила маленька дівчинка Ніля з двома очайдушками. Один з сивою бородою, це був Сивусь. Другий з чорною — це Чорнусь. В печері стояли три дерев'яні ліжечка, три кріселка і стіл. Збоку стояв столик, що на ньому очайдушки писали листи. Печеру освічували свічки. Біля печери ріс чепурненький садок та стояв город з дивними квітами. Вони цвіли весь рік, а особливо весною.

Ранком очайдушки прощалися з Нілею та йшли в ліс. Тут вони приставали біля кожного деревця, квітки і звірятка та допитували, чи що їм не долягає. Коли почули яку скаргу, писали зараз листа до одної з пір року.

Було, Сивусь та Чорнусь підуть у ліс, а Ніля залишиться в печері, попорядкує в ній, нагодує соловейка, що жив з ними, та вийде на город. Тут квітки усмінуться до неї, а вона піділлє їх та ласкаво заговорить до них.

Одного дня вийшла Ніля в город. А було це при кінці зими. Квітки стояли зі сплуненими голівками і навіть не поглянули

Мал. Ірка Савойка-Красій

на неї. Ніля підійшла до однієї квітки, підняла її голівку й спитала:

— Чому ти, квітко, не кажеш нічого?

Та квітка тільки заплакала. Ніля погладила її голівку і пішла до другої. Та ця теж не відзивалася. Так Ніля обійшла всі квітки, не почувши ні слова. А тут вже й смеркалося. Ніля сіла на пеньку в городі та стала плакати, а сльози текли струмочком. Нараз почула вона якийсь гук у лісі. Перестала плакати та стала наслухувати. Аж тут вибіг з лісу Сивусь та звернувся просто до неї.

— Нещастя! Нещастя! — ледве вимовив він кризь сльози.

Ніля взяла його в печеру, посадила на кріслі та стала розпитувати.

— Всі рослини та звірята потребують весни. — почав говорити Сивусь. — І ось вовк-неситий схопив Чорнуся та сказав, що дає нам тиждень часу, щоб ми привели йому весну. Якщо не встигнемо цього — він з'їсть Чорнуся. Мене знов схопив був ведмідь, але я перехитрив його і втік. Весь ліс лютує на нас, і ми мусимо якось зарадити тому!

Ніля знов розказала Сивусеві про свої невдачі з квітками. І вони вирішили ще тієї ночі пуститися в дорогу.

З лісу вела дорога у царство пів року. При дорозі побачили Сивусь з Нілею багато повалених дерев. Ніля злякалася і хотіла вже завертати, та Сивусь пригадав їй, що йдуть же рятувати Чорнуся. Та ось вже наближалися і до палати. Коли це на них насунулися брили льоду, щоб задушити їх. Сивусь вихопив паличку з землі та пробив ним одну кригу. І враз вона розтала, неначе той паличок це була якась чарівна паличка. Так вдалося їм перемогти всі льодові криги і вони пішли далі.

Ніля вже знов лякалася і хотіла завертати, коли це окружила їх армія паличків та завела силоміць у палату. Ніля й Сивусь, поки зовсім очуняли, знайшлися нараз у великій камінній тюрмі. Понад їх головами брині-

ли рої ос, що кусали їх немилосердно. Ніля розплакалася.

— Не плач, — сказав Сивусь, — це не допоможе! Ми мусимо якось вийти звідсіля!

Нараз побачили вони в вікні маленького горобчика. Він сів на підвіконні та зацьвіривкав:

— Зима перемогла весну! Весна бідна, змучена, сидить тепер у найважчій тюрмі! Я вам поможу її визволити: почну довбати дзьобиком дірку в камені. А ви помагайте мені. Коли будемо разом працювати, якось виліземо.

І всі троє взялися до праці. Та враз: стук! стук! — почувися кроки патичкових вояків. Робота притихла. Пташок заховався.

— Що це за гук? — крикнув один з вояків. Ніля й очайдушок замовкли. Аж коли вояк відійшов далі, взялися знов за роботу. З такими перешкодами працювали вони довго-довго. Врешті провертіли таку дірку, що очайдушок міг вже пролізти крізь неї, але Ніля була ще завелика. Тоді вони рішили, що Ніля останеться в тюрмі і буде пильнувати, щоб сторожа не запримітила дірки, а Сивусь з горобчиком підуть рятувати весну.

Так і зробили і Ніля вже майже тиждень сиділа сама в тюрмі та ждала, як то вирятують весну. Та нараз почула вона крики й шум.

Враз у темниці стало зовсім ясно і біля дверей тюрми злетілася ціла гурма синичок. Вони проламали ґрати і випустили Ні-

лю на волю. Вони перенесли її на своїх крильцях в чудові кімнати, зодягли в золоті шати, а відтак привели перед престіл весни. Тут Ніля побачила Сивуса, всього в золоті. Весна усміхнулася, поцілувала Нілю та промовила:

— Ми не вкинули зими у темницю, ми покарали її інакше. А за те, що ви допомогли мені, дарую вам золоту палату в моєму царстві.

— Дякую, вселаскава весно, — промовила Ніля, — та нам миліша наша скромна печера. Ах! — нагадала вона враз, — Та це ж саме кінчається тиждень і вовк може саме тепер їсть Чорнуся! Весно, прошу тебе, ходи хутко. Може ще врятуємо його!

Весна шепнула якийсь наказ синичці і за хвилину в залю вле-

тів золотий орел. Весна посадила очайдушка й Нілю побіч себе на його крила і вони полетіли. Линули понад полями, а куди пролетіли, розцвітали квіти і соловейки починали співати. Так залетіли аж у ліс і попрямували до нори вовка. З нори доносився розпучливий крик, бо вовк саме кинувся на Чорнуся. Весна схопила Чорнуся на руки і від її чарівного дотику загоїлася його ра-

на, що вовк вже веспів йому завдати. Тоді сіли всі на орла і полетіли до печери.

Квітки біля печери в городі підняли головки та усміхнулися. Соловейки заспівали. Весна поцілувала Нілю, Сивуся й Чорнуся та сіла на орла, щоб відлетіти у свою палату. А коли вона здіймалася вгору, Ніля з очайдушками стояли обнявшись, та гляділи їй у слід.

МАНДРІВКА ДОВКРУГИ СВІТУ

(Продовження)

— Що ж, пошукаємо їх разом! — сказав поліціант і став розглядатися. А в вузькій вулиці безліч людей, коров, слонів, авт та роверів. Годі когось добачити!

Я проходив якраз впоперек вулиці, коли поліціант спинив мене:

— Ти, хлопче, загубився?

— Ні, — кажу йому, — я не загубився! То моя сестра Оленка згубилася і я її шукаю.

— Добре, тоді шукаймо її втрюх! — відповів, усміхнувшись, поліціант, і ми з Лякгмі пішли з ним. Недовго ходили ми поміж натовпом, як високий поліціант замітив згори Оленку, що саме заглядала в якусь щілину поміж двома старовинними будівлями.

— Що ж, дівчинко, ти загубилася, правда? — спитав поліціант Оленку.

Оленка поглянула на нього, здивована:

— Я не загубилася, я шукаю своєї малпочки, Котай. — відповіла вона.

Тепер наш високий приятель таки розсміявся вголос. — А цікаво, кого буде ця твоя малпочка шукати, коли її знайдемо!

Саме тоді рознісся нам над головами знайомий веселий вереск. Над вікном будівлі, притулившись до великої стіни, сиділа Котай та смачно заїдала великого, жовтого банана.

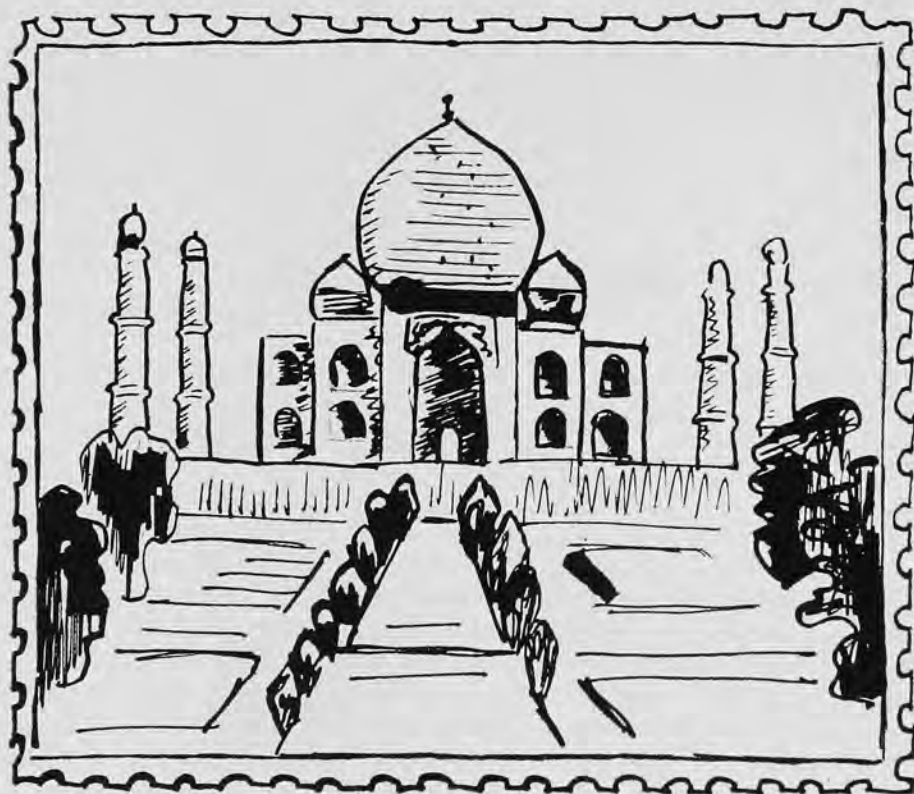
— Банана вона шукала! — вигукнули ми всі разом, і розсміялися.

Ще їздили ми до Агри, де стоїть славний на весь світ гробовець-мавзолей, що зветься Тай Магал. Саме тоді, коли в нас на Україні гетьман Богдан Хмельницький воював з ляхами, тут в Індії померла одна дуже добра і гарна царівна. Її чоловік дуже тужив за нею. А щоб весь світ пам'ятав почerez віки про його добру й гарну дружину, він казав збудувати цей великий мавзолей з білого каменю та оточити його городами з водограями. Ще досі приїзять сюди люди з усіх закутків землі, щоб любоватися красою цієї славної будівлі, та згадують добру царівну.

А ми, на прощання, пересилаємо Вам поштівку, на якій намальований Тай Магал.

Готуйсь!

Оленка і Ромко

Мал. Христя Хитра

ВЕСНЯНКИ

Дивувалась зима,
Чом це тають сніги,
Чом леди присли¹⁾ всі
На широкій ріці?

Дивувалась зима,
Чом так слабне вона,
Де той легіт бересь,
Що теплом пронима?

Дивувалась зима,
Як це скріпла земля
Наливаєсь теплом,
Оживає щодня?

Дивувалась зима,
Як посміли над сніг
Проклюнутись квітки
Запахуці, дрібні?

І дунула на них
Вітром з уст ледяних
І пластом²⁾ почала
Сніг метати на них.

Похилились квітки,
Посумніли, замклись;
Шуря-буря пройшла —
Вони знов піднялись.

І найдужче над тим
Дивувалась зима,
Що на цвіт той дрібний
В неї сили нема.

1) Присли — приснули, тріснули.

2) Пласт — груба верства снігу. Назва „Пласт“ походить від цього, що козацькі розвідчики-пластуни мусіли не раз повзти по землі, „пластувати“, коли ходили здобувати потайки відомості про верога.

Це вірш славного українського письменника Івана Франка. Цього року вшановуємо його 50-ліття з дня смерті і тому будемо кожного місяця містити його вірш або оповідання. Цей віршик, що його тут базите, написав Іван Франко ще в 1880 році. Це було дуже давно і тоді ще говорили в Україні трохи інакше, як тепер. Ось базите слова „бересь“ замість „береться“, „наливаєсь“, замість „наливається“. Це пишемо, щоб Ви могли краще зрозуміти цей віршик, бо він дуже гарний і його повинні знати українські новаци.

Сестричка Надя

Я ВМЮ ПИСАТИ ЛИСТА!

До хати прийшов лист з Канади. Лист був від вуйка Славка і тітки Слави, що недавно приїхали до Канади з Німеччини. В листі була світлина вуйка, тети та їх дітей Мирона й Марусі. На здивування всіх, був теж лист від Мирона до Марка. Всі листи читала Мама.

Відтак Марко взяв свого листа і пішов у свою кімнату. Там почав читати ще раз. Мирон писав, що вже ходить до школи, вчиться по-англійськи і по-французьки. Лист Мирона був короткий, але написаний чисто та без помилок. Марко зажурився: тепер прийдеться йому відписати! А він не вмів добре писати і не любив писати, хоч ходив вже три роки до школи українознавства.

В неділю Марко писав завдання для української школи. Цієї неділі писав його уважніше та написав довше, як звичайно. І тоді зрозумів, що можна навчитися писати, треба тільки писати старанно.

Мама аж здивувалася, що Марко так прикладається до задачі, а Тато спитав, що це таке нараз сталося. Марко відповів, не підводячи голови з-над зошита:

— Мирон мене засоромив; молодший від мене, а пише краще. Я мушу навчитися писати так, як він, бо мушу відповісти на листа.

Одної неділі Тато заповів, що пише листа до вуйка. Марко важко зідхнув і сів теж писати. Та він ніколи ще не писав листа і не знав навіть, як почати. Мама порадила, щоб написав коротко, про це що він робить та чого вчиться.

Марко сів писати. Написав, що належить до новацтва, що ходить аж до трьох шкіл: міської, українознавства і музичної школи. Написав, що має песика і що любить будувати моделі літаків.

Мама прочитала листа, поправила його та порадила переписати, бо було багато помилок. Прийшлося Маркові переписувати його щось п'ять разів. Аж врешті лист виглядав зовсім так само, як лист Мирона і Марко рішився вислати його.

Але він не знав, що Мирон любить писати. Тепер він вже навіть не ждав на листа свого Тата, тільки відписав сам. Лист був довгий.

Описував цікаво життя в Німеччині і в Канаді. Марко тепер вже не журився, як відписати, бо саме недавно була новацька прогулянка.

І так Марко став писати листи. Спершу Мама прочитувала їх, поправляла, радила, що й як писати, а згодом Марко став писати сам.

Одного разу братчик спитав на сходинах, хто зголоситься охотником писати допис до хроніки. Але якось ніхто не голосився. Тоді братчик визначив кожному написати якийсь допис. Ой, зрадив Марко, коли йому припав допис про прогулянку, що її він так гарно описав був Миронові! Вже на наступні сходи Марко пхнув братчикові свій допис в руку, як лиш братчик появився у дверях.

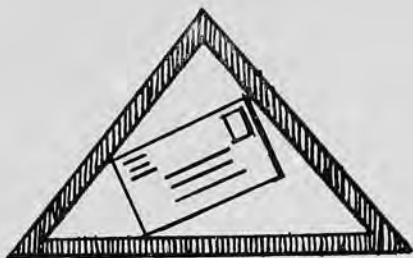
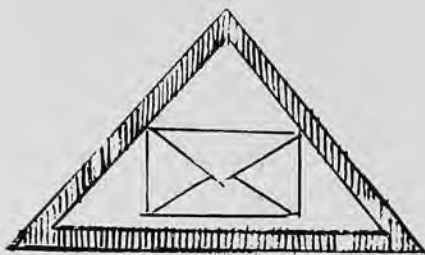
Прочитавши, братчик призначив Марка ровним хронікарем. Марко радо погодився, щоб мати ще одну нагоду вправлятися у писанні, щоб писати краще, як Мирон. Марко навіть розказав братчикові, що має брата у других в Канаді та переписується з ним. Братчик зрадив:

— Дуже гарно! Коли виконаєш усі вимоги, станеш першим новачком у нас, який здобуде вмілість кореспондента!

Братчик сказав Маркові, які є ще дальші вимоги до цієї вмілости і Марко став їх виконувати. Писав тепер листи до Мирона через кальку, щоб могли показати їх братчикові. Ховав ці копії у велику коверту, а зверху на коверті записував, які картки вислав кому з нагоди Свят чи іменин. Вислав теж одного листа поручено, бо в ньому був грошевий переказ, з датком на фонд „Готуйсь”. Вислав і поспішного листа, коли пізно згадав, що хоче знати, на який табір збирається Мирон. Вислав навіть телеграму або депешу на уродини старенькій тітці. А від братчика навчився, як робити самому з паперу коверту. А що треба було написати до вмілости ще й допис до якогось журналика, то Марко вислав аж три: до „Готуйсь”, до „Веселки” і до „Мого Приятеля”. „Готуйсь” він уже читав здавна, а „Веселку” і „Мого Приятеля” Тато передплатив йому, коли почув про ці дописи.

Марко ще почав збирати витинки з газет, в яких були згадки про Пласт. І аж тоді зрадив Миронові що він готується до вмілости кореспондента.

І врешті Марко дістав відзначку цієї вмілости. Ніюдин інший новач у всьому гнізді такої не мав. Але скільки разів Марко вдягав з гордістю на себе однострій з цією відзнакою, завжди думав, що хоч частинка цієї відзнаки належиться Миронові!

Відзначки вмілости кореспондента (новака) та листувальниці (новачки).

Вимоги вмілости кореспондента:

1. Вміє написати й заадресувати листа.
2. Вміє надати листа: звичайного, порученого, поспішного й депешу.
3. Листується впродовж шістьох місяців з новакком, який живе в іншій країні.
4. Вміє зробити коверту.
5. Читає журнал для дітей.
6. Напише до дитячого журналу про життя новаків.
7. Веде хроніку гнізда впродовж трьох місяців.
8. Збирає витинки з часописів.
9. Назве загально знані дитячі журнали й розкаже дещо про них.

Вимоги вмілости листувальниці:

1. Любить писати листи й листується з новачкою з іншого гнізда (в своїй країні, а ще краще в іншій країні) впродовж цілого року. Відповідає на листи не зволікаючи.
2. Вміє писати листи за зразковою формою до товаришки, до осіб з родини, своєї вчительки й пластової виховниці.
3. Вміє висилати різні листи поштою: звичайний, поручений, поспішний летунською поштою, телеграму.
4. Постійно передплачує й читає дитячий часопис.
5. Подасть звіт із життя новачок до дитячих, а зокрема до новацького часопису. Зредагує оголошення до стінної газети чи дитячого часопису.

Новачка **Наталія Базюк** з роя „Соловейки” в Торонті написала під час Різдва таке коротке і гарне оповіданнячко, що його тут містимо. Поки воно дісталось до рук „Готуйсь”, настала вже весна, але оповідання Наталі таке гарне, що можна прочитати його й весною.

Святий Вечір

Сьогодні Святий Вечір.

Всі доріжки і стежечки засипані снігом.

Мала хатинка стоїть біла у снігу.

В хаті було тепло і спокійно.

Мама стелить сіно під скатерть, ставить дідуха в куток та порасться біля вечері.

Несподівано хтось постукав у двері. Мама і діти злякались і почали прислухуватися, чи це не післаний ворог, прийшов, щоб перешкодити їм спокійно провести Святий Вечір.

Мама відхилила трішки двері, щоб не було видно дідуха й ялинки та виглянула на двір.

Під дверима стояла її хрищениця з мискою вušок у руках. Це вона принесла святу вечерю. Мама впустила хрищеницю в хату.

Діти закричали, побачивши першу зірку на небі, що своїм сяйвом сповістила народження Ісусака.

Мама попросила дітей сідати до столу. Одно місце лишилося порожнє для Тата. Вони вже святкують друге Різдво без Тата.

Їх Тато був далеко на засланні, працюючи важко на цілинних землях*). Вони відчували, що їх Тато думає про них у той Святий, великий Вечір. Вони вірили, що народжений Ісусик допоможе їм дочекатись повороту Тата на вільну Україну.

*) Цілинні землі — ніким ще не оброблювані землі в середній Азії. Вольшевики хотіли ці землі управляти і висилали туди насильно дуже багато людей з України, однак цей їх плян їм не вдался.

А БИЙТЕ ХЛЯПА!

Він не прогавить числа, щоб не вчинити якоїсь проти! Ось у січневому числі 1 (112), що його прикрасила нам сестричка **Христя Козій** з Чікаґа такими гарними образочками, Хляп з'їв усі підписи з-під малюнків, щоб новачки не знали, хто це малював! А це сестричка Христя намалювала і колядників на першій сторінці і новачку, що оглядає різдвяну виставу, і родину при святвечірньому столі. Підпишіть їх у своєму примірнику „Готуйсь” за січень, щоб Хляп таки не виграв та не глузував з нас!

Ваш

Новак **Петро Комніан** з Австралії, який тепер вже перейшов до юнацтва, описує свою прогулянку. Петро вчиться в австралійській, а також в українській школі в Гобарті, в Тасманії в Австралії.

Прогулянка до Національного Парку в Південній Тасманії

Одного дня поїхав я з групою пластунів до Національного парку. Багато туристів відвідує цей парк, бо він славиться своїми водопадами, озерами та велетенськими деревами-евкаліптами. В нашому пляні було перш за все

доїхати до малого озера, а звідтіля вийти на гору.

Під час нашої їзди падав такий густий сніг, що годі було бачити дорогу перед собою. На наше щастя, поки ми доїхали до озера, випогодилося. Сніг перестав падати. В цьому місці була маленька хатка, де можна було відпочити та завітати в затишку, бо було справді холодно. Та ми не зразу скористали з цієї хатинки, бо треба було зробити якесь добре діло. Ми взялися за працю, щоб очистити авто зі снігу. Хоч як було холодно та руки дубіли нам, бо в Австралії ми не привикли до снігу, ми не покидали праці, аж поки авто стало мов нове. Ця праця нас розігріла і ми, розтерши руки, викотили велику бабу зі снігу. Всім на радість встромили їй гострий ніс з витятого ножем патика.

Щойно тоді ми зайшли до затишної хатини та смачно пообідали. Підкріпившись, як треба, ми вибралися на височезну гору, на яку вели дві стежки, чи радше доріжки. Одна з них була дуже крута та камениста, а друга легка та полого. А що пластунам не випадає вибирати те, що легше, ми рішилися на трудніший шлях. Що вище підходили ми під гору, то глибше доводилося нам бродити у снігу. На самій горі цей сніг мав мати біля двох стіп глибини. Дорогою знайшли ми старі залізні сани, але вони були завеликі та заважкі, щоб ми могли витягнути їх нагору.

Поки ми видісталися на сам вершок, де, здавалося, торкнемося руками хмар, ці хмари кудись зникли, а навіть сонце засвітило. Тільки блискучий сніг і холодний вітер пригадували нам, що тут зима, хоч це був місяць липень. Зате мали ми чудовий вид навкруги. Озеро, від якого ми вийшли, виглядало зелене. Здалеку видніло плоскогір'я, покриті зеленими кущиками, а ще далі виринали на обрії гори.

Налюбувавшись до сходу красою природи, ми стали бавитися сніжними кулями. Я ціляв незле, але декілька разів поцілили і мене. Два хлопці поховзнулися та „поїхали” по снігу. А мені, із сміху, поховзнула нога і я поїхав за ними. — Не смійся, бо буде й тобі негоже! Сміливого і куля не бере! А то ще й снігова куля!

Нам вже треба було мандрувати додому. Сходити з гори було легше, але треба було йти обережніше. Поки ми зійшли вниз, то й сонце сховалося. Похолодніло. Ми знов зайшли в хатину та розпалили вогонь. При приємному теплі батько одного з пластунів, який кермував нашим автом, розказував про завірюхи та сніговії в Україні, а головно в наших горах Карпатах. Розказував і про Довбуша, і про лещетарів.

Наслухавшись цікавих оповідань та нагрівшись досхочу при

вогні, ми поїхали додому, втомлені, але задоволені.

Петро Комишан, юнак

**
*

Новачки з Ріджайни, Канада, пишуть:

У днях 25 грудня 1965 та 8 січня 1966 новачки з Ріджайни їздили колядувати. Ми не боялися зимна й радо відвідували українські родини, які нас дуже гостинно приймали. Ми заробили доволі грошей, а нам самим залишилися веселі й гарні спомини.

Готуйсь!

Рій „Євшан Зілля”,
сестричка Таня Воробій

**
*

Ераст Мриц з Торонто пише:
Дорогий „Готуйсь”!

Ти розказував про змагання новаків у читанні українських книжок. Думаю, що Тобі буде приємно дізнатися, що я теж люблю читати українські книжки. У 1965 році я прочитав 43 книжки (2.035 сторін). Всі прочитані книжки (ім'я автора, назву книжки і короткий зміст) записую в окремому зошиті.

На Новий Рік я ходив посівати і зібрав два долари та 85 центів. Пересилаю Тобі ці гроші на пресовий фонд. Пересилаю Тобі теж розгадки з січневого числа.

Мені десять років і я ходжу до п'ятої класи.

Вітаю Тебе щиро — Готуйсь!

Ераст Мриц

Чи знаєте, що це таке „посівати”? Це давній український звичай: на Новий Рік діти набирають у велику, теплу рукавицю зерна пшениці та йдуть до знайомих. Там виголошують бажання та розсипають-посівають по долівці трохи зерна. Це знак, щоб в новому році і все добро так сіялося і росло, як пшениця. За ці бажання господарі дякують і обдаровують „посівальників”. Як бачите, Ераст знав добре, що йому зробити зі своїм новорічним заробітком!

**

Дорогий „Готуйсь”!

Ми, новаци з Нью Йорку, що здобули найбільше вмілостей, пересилаємо Тобі нашу світлину. На світлині побачиш нас, зліва до права: **Нестор Калина, Юрій Кузьмович, Марко Луцький, Юрій Шепарович**, тобто я. Ми

всі перейшли до юнацтва на святі Першого Листопада.

Після багатьох років новакування нам важко звикнути, що ми вже не новаци. Часто згадуємо новацтво та табори, що їх ми спільно провели на Вовчій Тропі.

Прощавай, „Готуйсь”! Я завжди радо читав Тебе!

Юрій Шепарович,
юнак-прихильник

**

Юнак **Богдан Волошин** з Акрону, Огайо, Північна Америка, пише:

Дорогий „Готуйсь”!

На працянню пересилаю Тобі кілька малих ребусиків. Тому що я вже перейшов до юнацтва, тепер моїм журналом буде „Юнак”. Мені було приємно Тебе читати і розпізнавати моїх співтоваришів. Дякую Тобі, „Готуйсь”, за всі загадки, які Ти приносив. Я

вірю, що Ти помістиш і мої загадки на закінчення мого перебування у новацтві. Ти містив так багато праць різних новаків, що я вважаю своїм обов'язком відплатити своїми ребусиками тим, хто трудився для мене.

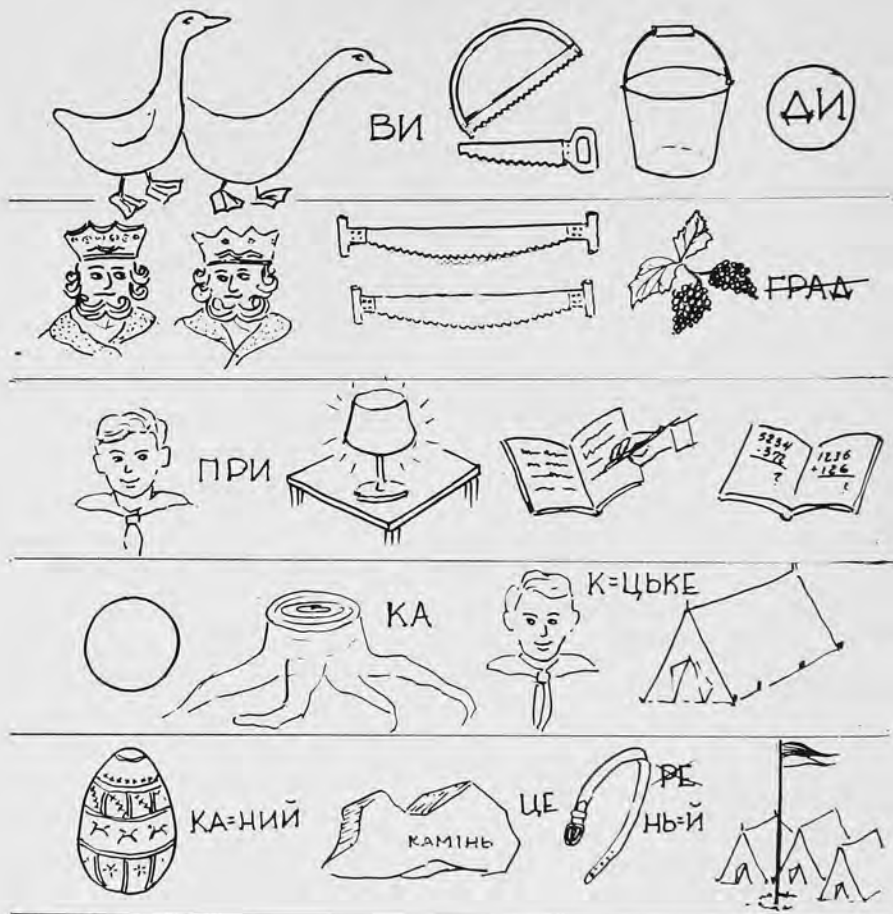
Здоровлю Тебе сердечно і бажаю Тобі бути ще більшим.

Твій передплатник

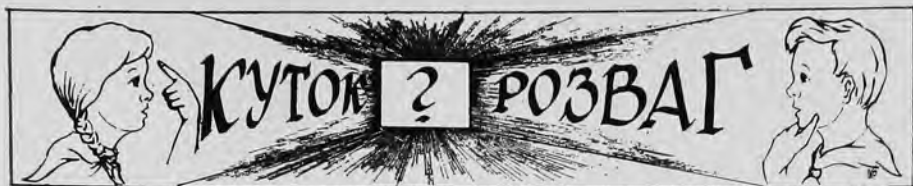
Богдан Волошин

Акрон, Огайо

РЕБУСИКИ БОГДАНА ВОЛОШИНА

СПРОБУЙТЕ В 4-ОХ КВАДРАТАХ
НАПИСАТИ ЛИСТОЧКИ

ЧИ ЗНАЄТЕ?

Чи знаєте, з яких віршів Тараса Шевченка ці перші стрічки?

Було колись — в Україні
Ревіли гармати;
Було колись — запорожці
Вміли панувати!

За горами гори, хмарою повиті,
Засіяні горем, кровію политі;

Реве та стогне Дніпр широкий,
Сердитий вітер завива,
Додолу верби гне високі,
Горами хвилю підійма.

Ой нема, нема, ні вітру, ні хвилі
Із нашої України!
Чи там раду радять, як на турка стати,
Не чуємо на чужині.

Б'ють пороги; місяць сходить,
Як і перше сходив . . .
Нема Січі, пропав і той,
Хто всім верховодив.

Пишіть скоро відповіді до „Готуйсь”, з яких віршів ці перші строфки!

ХТО ЦЕ ТАКИЙ?

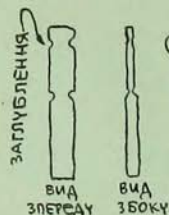
Тут маєте намальований чийсь портрет, але мусите самі собі його домальовати. Потягніть олівцем лінію від точки ч. 1 до 121, а тоді певно легко пізнасте, хто це.

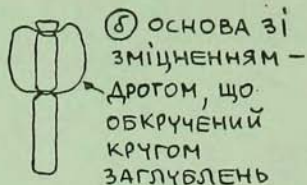
● 72

(Подав братчик Ёрко)

ТОТЕМ РОЯ "ЛЕВ"

② ОСНОВА
ДОШИНКА ІЗ
ЗАГЛУБЛЕННЯМИ

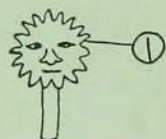

⑥ ВИТЯТИ ДВІ
ОДИНАКОВІ ФОРМИ
ЯК НА РИСУНКУ

② ПОКЛАСТИ
ОСНОВУ
⑤ НА
ФОРМУ ⑥
І НАКРИВАЮЧИ
ДРУГОЮ ЗІШИТИ,
ЯК НА РИС. ⑦

⑦ ОБШИТИ
ДВІ ФОРМИ
"ГОЛОВИ"
ДВОКРУГМИ
ВЛОЖИВСЯ
ПОМІЖ НИХ
ОСНОВУ ⑤
І ОБКЛЕІТИ ПАПЕРОМ
ЗАКРИВАЮЧИ ШВИ

① НАМАЛЮВАТИ
ЛИЦЕ
ЛЕВА
ГОТОВЕ
ЗНАМ'Я
ЛЕВА

ЖОВТА СТРЯЖКА З НАПИСОМ
НАЗВИ РОЯ І ГНІЗДА ТА
ЧИСЛОМ ГНІЗДА

ЗВ'ЯЗАТИ

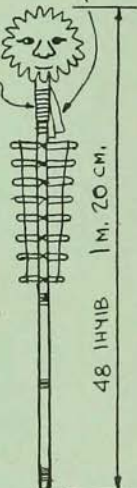

②а ДЕРЖАК
З ЧОТИРЬОХ
ПРУТИКІВ

②б ДЕРЖАК
З ОДНОГО
КРУГЛЯКА

③ ПАЯКИ,
ЩО ЇХ ВИТЕСЧЕ
КОЖНИЙ
НОВАК
ЗОЇРЕМА
ДЛЯ ПОЧУТТЯ
СПІЛЬНОЇ ПРАЦІ

ГОТОВИЙ ТОТЕМ

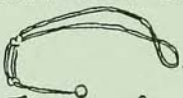
Новачка Ксена

Наша взяла швидко
-у, ПОЛОТНО і -у,
 -ої шие, бар!

Хай НАТАЛЯ, МІСЬ і МЯЧ

Хот мали, та всетаки
Будуть з нею   НОВАКИ!

Шла -и завзато,
 БЕЗРУКАВНИК і -ната,

 МОТУЗОК -и потягла так,
Щоб повісити .

І -и дістали

 МЯЧИК, МІСЬ, НАТАЛКА-ЛЯЛЯ,

А -тини... О, пождіть!
 -точку здобути слід!